CASA VISELOR

MICHAEL F. FLYNN

Câteodată, când o anumită lumină cade dintr-un unghi aparte, umbrele altor lumi ne joacă în faţa ochilor. În apropiere de Sandy Hook există un loc unde se întrevăd nave cu forme graţioase, dar nefamiliare, trecând dincolo de farul cu două turele. În Philadelphia, lângă Rittenhouse Square, locuitorii din Wavely Place pretind că strada e uneori traversată de bărbaţi şi de femei purtând haine elegante, dar extrem de ciudate. În Michigan, automobiliştii ce ies în Livonia prin Six Mile Road povestesc despre străfulgerări în care se zăreşte un şir de oameni abătuţi mărşăluind printr-o ploaie torenţială.

Poate e o festă pe care ne-o joacă lumina, o formă necunoscută de polarizare. Sau poate e un soi de rezonanţă cuantică între lumi învecinate. Când trebuie să explice genul ăsta de viziuni, ştiinţa e neputincioasă; şi abia catandiseşte să le recunoască existenţa. Nu e limpede nici măcar dacă e vorba de proiecţii a ceea ce a fost, a ceea ce va fi, sau a ceea ce ar fi putut să fie. Probabil sunt doar câteva porţiuni în care zidurile dintre universuri adiacente s-au ros, subţiindu-se şi permiţându-le acelor străfulgerări să se strecoare prin armătura rămasă. Dar ăsta e modul detaşat de a privi lucrurile. Ce ştiţi despre lumi învecinate sau despre ziduri între universuri? Sunt doar nişte biete cuvinte. Şi poate că nu mintea desluşeşte străfulgerările, ci sufletul, iar ceea ce desluşeşte sufletul nu are nici o legătură cu fizica.

Într-o zi strălucitoare de aprilie, Ted s-a mutat în Pennyworth House, aducând cu sine două valize burduşite de vise. A, nu, nici valizele nu conţineau vise (deşi adăposteau schiţe şi proiecte arhitectonice), nici zilele de aprilie (deşi se ştie că ele predispun la visare). Vreau să spun că Ted era plin de vise, sau aşa era casa.

Poanta cu Pennyworth House (casa care-şi merită banii) era că nu-şi mai merita numele. Cândva, locul se numise „Aleea milionarilor”, şi, pentru marii magnaţi ai industriei textile, reşedinţele din Plainfield fuseseră casele de la ţară. Dar acele timpuri sunt de mult apuse. Acum fabricile sunt dincolo de mare şi Plainfield nu mai e o regiune rurală. Nici un milion de dolari nu mai e ce era odată. Dar cei de atunci ştiau cum să construiască, aşa că vremea nu făcuse altceva decât să-şi pună patina pe casa în stil Puritan-Victorian, acel stil american bizar, extravagant, dar excesiv de

morocănos. Era exact genul de clădire tipic urbană.

Ted şi-a aşezat valizele în încăperea pe care el şi Sharon şi-o aleseseră drept dormitor. Era o cameră frumoasă, cu o zonă ce putea fi folosită drept salon, cu o masă de toaletă, un şifonier şi cu un pat cu baldachin cu patru laturi, de pe care s-a scuturat praful când i-a atins draperiile. Un pat care trebuia scos de acolo. Era puţin cam prea vechi şi puţin cam prea uzat ca să fie potrivit pentru Sharon. Dar Ted trebuia să se mulţumească cu el cât timp sorta mobilierul şi pregătea casa pentru ziua mutării.

Pe masa de toaletă, cu faţa către pat, a aşezat un portret de familie. El însuşi era în spate, cu o privire toantă, nelumească. În prim plan stătea Sharon, cu ochii mari şi proeminenţi şi cu o coroană de păr castaniu. Braţul ei se înfăşură în jurul lui Biliy, care încerca (fără succes) să ascundă privirea plictisită a unui copil de şase ani. Poate un băiat să intre în pământ de ruşine în încremenirea unei fotografii? Totuşi, de câte ori Ted se uita la poza aia, puştiul era într-o altă poziţie. Dacă nu l-ar fi ţinut braţul lui Sharon, probabil că ar fi ieşit cu totul din ramă.

Din buzunarul unei valize, Ted a scos carneţele cu etichete colorate şi listele pe care i le dăduse Sharon. Trebuia să se descotorosească de o mulţime de mobilă veche înainte de sosirea furgonului pentru mutare, şi, cu cât începea mai repede, cu atât era mai bine. Pornind din „salonul” de la primul etaj, Ted s-a apucat să lipească etichete verzi pe mobilele pe care Sharon hotărâse să le păstreze şi etichete roşii pe cele ce trebuiau donate săracilor. Listele erau amănunţite şi întocmite pentru fiecare cameră în parte; Sharon avea mintea sistematică a unui avocat. În compensaţie, Ted era savantul, visătorul.

Săracii păreau să aibă o nevoie disperată de vechituri victoriene. Un suport pentru umbrele – exact ce trebuie pentru o gospodărie nevoiaşă! (Nu râdeţi. Poate acoperişurile lor curg.) Uneori, câte o denumire îl punea în încurcătură. Un gazogen? Un portmanteau? I-ar fi trebuit un dicţionar ca să termine treaba asta! Ei, Ted nu era un idiot! Ba chiar avea ceva diplome universitare. Dar unele lucruri erau, pur şi simplu, dincolo de puterea lui de înţelegere. Scaun cu antimacasore... Ce era un anti-macasor? Existau şi pro-macasore? Erau macasorele ceva faţă de care trebuia să iei o atitudine?

Din când în când, Ted era tentat să schimbe etichetele roşii cu cele verzi. De ce să arunce taburetul şi să păstreze monstruozitatea aia de scrin? Dar se abţinea. Criteriile lui Sharon, cât se poate de ferme, se bazau pe un fel de turnesol personal care deosebea fără greş un retro distins de un demodat fără speranţe.

În capul scărilor către subsol, Ted a dat peste o lanternă lungă cât ante-

braţul său agăţată în spaţiul dintre uşă şi perete. A observat-o când căuta întrerupătorul. Tot atunci a descoperit că încă nu fusese conectat curentul electric, aşa că era cât se poate de bine că lanterna atârna acolo, deşi ar fi fost mai bine dacă n-ar fi găsit-o.

Chiar şi pentru dimensiunile ei era surprinzător de grea, şi el a fost cât pe ce s-o scape din mână. Judecând după praf şi după petele de rugină, a crezut că bateriile erau moarte demult, totuşi, când a apăsat pe buton, lumina orbitoare i-a luat ochii.

Oameni buni, aia da lanternă! Era Mama-tuturor-lanternelor. Ted a trebuit să clipească mult timp ca să nu mai vadă pete strălucitoare. Un spot atât de puternic ar fi putut ilumina întreg subsolul, ba chiar întregul Union County. Dar, când a îndreptat lanterna în jos, a văzut numai culori şterse, parcă diluate; scările, pereţii, grinzile, totul avea o tentă sepia ternă, ca o fotografie veche.

Cu coada ochiului, a prins umbra unei mişcări la hotarul porţiunii luminate. A încercat s-o urmărească, dar n-a mai văzut nimic. Totuşi, ca să fie în siguranţă, a părăsit subsolul şi a închis uşa, apoi şi-a notat că trebuia să anunţe deratizarea imediat ce avea să fie cuplat serviciul telefonic. Sharon ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi aflat că erau şoareci în casă.

Ajunsese la jumătate cu etichetarea mobilierului când ferestrele au pălit, apropiindu-se de griul asfinţitului, şi contururile au devenit nesigure. Atunci s-ar fi putut retrage, ghemuindu-se între cuverturile patului cu baldachin. Ar fi putut aştepta dimineaţa ca să-şi termine treburile şi, până în seara următoare, ar fi fost instalată şi lumina electrică. Dar ce haz ar mai fi avut toată povestea? În loc de asta, a lucrat la lumina lanternei până la căderea deplină a întunericului. Şi, fiindcă tot o luase din subsol, a folosit-o pe acea mamă a lanternelor.

Era deja la etaj, într-una din camerele mici din aripa sudică. O crezuse nemobilată – cu excepţia unei măsuţe recrutate de Sharon pentru Războiul împotriva Sărăciei –, dar, urmărind lumina sepia ce mătura interiorul, a constatat că cineva o luase în stăpânire. Înăuntru erau un taburet scund, o masă pentru desen şi, lângă fereastră, acolo unde razele soarelui îl putea atinge, un şevalet ce susţinea o pictură neterminată. Alături, pe o măsuţă, erau pensule, o paletă de culori uscate şi tuburi de vopsea încreţite şi stoarse.

Ei, ce mai era şi asta? Fleacurile alea nu fuseseră acolo când agentul imobiliar îi arătase casa! Îşi instalase cineva un studio de artă? În casa lui? Şi de ce? (Priveliştea era banală, dar poate că, în lumina zilei, apăreau unele efecte deosebite. Şi artiştii sunt indivizi ciudaţi. În unele privinţe,

chiar mai ciudaţi decât fizicienii sau decât avocaţii.) Ted şi-a îndreptat lanterna către şevalet.

Oameni buni, ce pictură oribilă! O puteţi numi impresionistă, dar numai dacă ţineţi să faceţi impresie proastă. Chiar şi în lumina aia sepia, arăta înspăimântător de întunecată. Brazde de negru şi de albastru de Prusia se învolburau pe pânză, printre alte dâre în nuanţe sumbre, conturând o gură căscată într-un urlet fără sfârşit. Şi, în negreala din spatele ei, forme fluide. Forme de nenumit, nimeni n-ar fi avut chef să le găsească un nume.

Tabloul inspira repulsie în aceeaşi măsură în care intriga. Ted s-a întins după el. Aşa a descoperit că, de fapt, nu era acolo. Mâna i s-a strâns fără să prindă nimic şi surpriza l-a făcut să păşească înainte, poticnindu-se.

Credeţi că s-a auzit zgomotul şevaletului răsturnat? Sau pensulele pocnindu-i sub tălpi? Fum şi vise! Liniştea, asta s-a auzit. Nu tu şevalet, nu tu pensule, nu tu paletă de culori. Linişte, chiar şi atunci când şi-a fluturat braţul prin aer, acolo unde părea să fie tabloul.

Oameni buni, lanterna aia era de groază! Scotea la iveală ce nu exista, în loc să lumineze ce era acolo în realitate.

Deşi surprins şi cam neliniştit, Ted, ca un om de ştiinţă ce era, a fost cuprins de curiozitate. De ţipat a ţipat, dar să fim generoşi şi să mărturisim că a ţipat „Ce chestie!”, pentru că, după ce şi-a potolit respiraţia şi inima care îi galopau de ar fi putut ajunge până la jumătatea holului şi înapoi, a purces să descopere ce naiba se întâmpla.

Mai întâi a stins lanterna şi şi-a rotit privirea prin cameră. În lumina amurgului, încă destul de puternică, a văzut că era într-adevăr goală. A reaprins lumina şi încăperea a apărut...

Plină de mobilă. Okay, mobila fusese ciopârţită şi stivuită într-un colţ, dar era uşor să-ţi dai seama că alea erau bucăţi de scaune, de sertare, şi aşa mai departe. Ted şi-a ţuguiat buzele şi s-a întrebat dacă mintea îi juca feste, dar a abandonat ipoteza asta, pe care, oricum, nu putea să o verifice.

A repetat experienţa de mai multe ori şi, de fiecare dată a zărit altceva. O cameră golită, împânzită de plase de păianjeni, atelierul unui artist, stive de lemne... O dată, chiar a văzut intact mobilierul unui dormitor pentru doi copii mici. Viziunile se succedau la întâmplare, fără nici o logică. Dar, dacă cele văzute nu erau reale, de ce ar fi trebuit să apară într-o anumită ordine? Poate proveneau din lumi între care nu exista nici o concordanţă temporală.

(Concordanţă temporală? Da, asemenea termeni erau mereu prezenţi în gândurile lui Ted. Asta-i ştiinţa, omule! Ştiinţa de fustele căreia Ted ar fi trebuit, poate, să se mai şi dezlipească, pentru că acum nu era vorba tocmai

de a stabili modul de lansare al unor proiectile sau de urmărirea a unor gorile în ceaţă).

Fireşte, Ted a deşurubat capacul lanternei şi s-a uitat în interior. Trebuia să o facă, nu încercaţi să vă închipuiţi că s-ar fi putut abţine. Ţinând cont de stranietatea celor întâmplate, nu se aştepta să dea peste două baterii, şi nici n-a fost aşa. Totuşi, un iepure roz care ar fi ţâşnit dinăuntru bătând o tobă l-ar fi lăsat mai puţin perplex decât nenumăratele sârme şi mecanisme de care a dat cu ochii. Mecanisme dintre care unele i s-au părut cunoscute – numele lor îi stătea pe limbă – dar, între timp, întunericul se îngroşase, aşa că îi era greu să-şi dea seama ce se află de fapt în bezna din carcasă.

Vă imaginaţi că s-a apucat să tragă totul în afară? Că în lumina capricioasă a asfinţitului a înşirat toate componentele alea ca să studieze circuitul, ca să-i găsească sursa de alimentare, ca să desluşească logica întregii alcătuiri? Sfinte Sisoe! Îl luaţi pe Ted drept un nătărău? Lumina sepia era tulbure, nu mintea lui. Multe s-ar fi putut întâmpla dacă se apuca să demonteze obiectul acela, dar puţine i-ar fi fost pe plac. Era o lanternă mare, însă nu destul de mare pentru cât era de grea. Indiferent ce o alimenta, nu era o baterie obişnuită; iar că el nu era pe punctul de a-şi băga nasul înăuntru.

În cele din urmă, s-a hotărât să-şi amâne cercetările până în dimineaţa următoare şi a pornit-o spre dormitor plimbând în jurul său lumina aceea fantomatică. Uşile, tâmplăria, scara principală, tapetul – toate arătau aşa cum şi le amintea din timpul zilei; dar el încă nu cunoştea casa temeinic şi

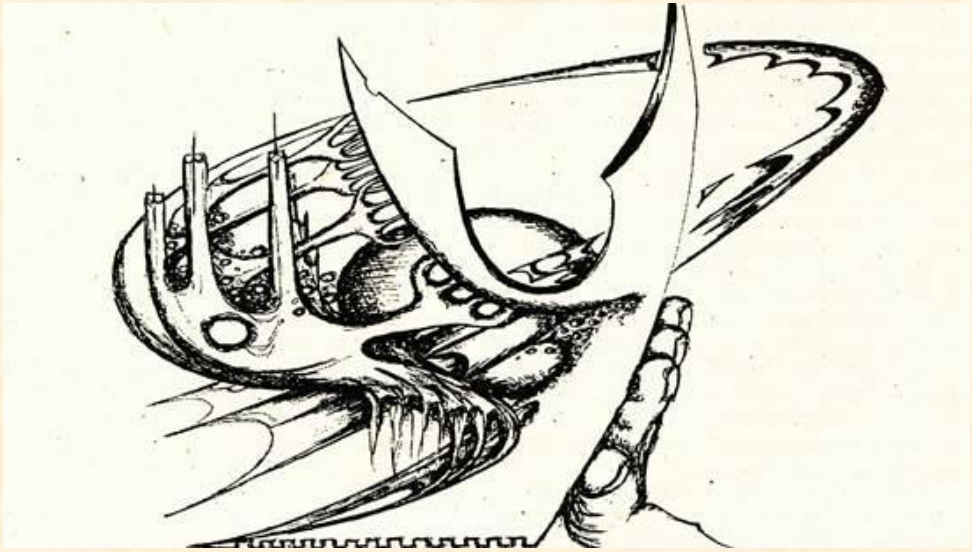

în totalitate şi, când a părăsit aripa de sud, era deja prea întuneric ca să mai poată face comparaţia cu cele desluşite fără lanternă. Aşa că n-a mai remarcat decât o singură ciudăţenie, una care le punea capac la toate.

Era o femeie.

A păşit dincolo de el, legănându-şi braţele şi călcând apăsat, cu hotărâre. (Trebuie să fi trecut exact prin el; dar asta nu-i stânjenise lui înaintarea.) Brunetă, cu cizme viu colorate, părând grele, cu pantaloni din pânză tare strânşi pe glezne, cu o jachetă de culoare închisă descheiată şi fâlfâind neglijent. Nu i-a zărit chipul, nu atunci. A văzut-o exact din spate.

Însă, oh, ce spate! Se ondula după cinci direcţii. Ted era căsătorit de şapte ani şi era un soţ credincios – dar nu era orb. Şi, cu toate că era om de ştiinţă, nu încercase nici măcar o singură dată să găsească ecuaţiile care să descrie şi condiţiile limită care să favorizeze acel mers unduitor. (E o funcţie de gradul patru, dacă tot aţi întrebat, dar apar acolo, în aceeaşi măsură, elemente transcedente; plus partea complexă şi cea iraţională. De nerezolvat – după cum a dovedit Galois. Dar asta sunt femeile pentru voi toţi.)

Ted a stins lanterna, lăsându-se cuprins de întuneric. Pe de-o parte, era nemulţumit de gândurile indecente care i se fofilaseră în minte. Pe de altă parte, era dornic să verifice dacă femeia care se plimba noaptea prin casa lui era una în carne şi oase. Nu se ştie niciodată.

Dar, în afară de geamurile pe care vântul le făcea să zăngăne din când în când şi de câte un scârţâit straniu al acelei case vechi, bezna era tăcută. Fără zgomot de paşi. Fără nimic care să fi putut fi luat drept aşa ceva. Şi, când a aprins din nou lanterna, femeia plecase.

Intrigat, a căutat-o în toate camerele ce dădeau în holul în care se afla. A căutat-o pe scara de serviciu. A căutat-o chiar şi în dulapul pentru lenjerie. Dar n-a mai avut nicăieri viziunea femeii. În schimb, pe scara de serviciu a descoperit o ascunzătoare pentru arme. Două arbalete şi o grămadă de săgeţi. O panoplie cu carabine cu percutor. Un pistol care părea automat. Patru bombe artizanale – sfere negre cu fitilele la vedere. Oameni buni, nu ştiu cine o fi fost femeia aia, dar eu unul nu m-aş fi amestecat în treburile ei!

Ted a găsit drumul înapoi, către dormitor. Scăldat în lumina sepia, acolo era acelaşi pat, în aceeaşi poziţie, deşi parcă draperiile atârnau oarecum altfel. Dar el era prea obosit ca să mai fie în stare de altceva în afară de a se lăsa să cadă între aşternuturi, şi atât de nervos încât nu putea să zacă cu ochii deschişi.

L-au trezit razele soarelui, care se furişau printre draperiile zdrenţuite.

Un soare prea puternic – avea să descopere asta imediat – pentru ca lumina fantomatică să-l învingă. Aşa că a cutreierat toată casa, trăgând draperiile şi obloanele, scufundând interiorul într-un crepuscul artificial, în care lanterna izbutea – destul de greu – să contureze imaginile iluzorii.

Explorarea l-a convins pe Ted că desluşea aceeaşi casă pe care o mai văzuse, dar s-a întrebat dacă era casa-care-exista sau casa care-ar-fi-putut-exista. Mobila era, în foarte mare măsură, aceeaşi, deşi uneori o regăsea în poziţii diferite, iar tapetul nu începuse încă să se desprindă. Asta pleda pentru casa-care-exista. Dar ferestrele de la parter fuseseră vopsite în negru sau astupate cu scânduri, şi în lumina reală nu se zărea nici un semn care să trădeze că aşa ceva s-ar fi întâmplat vreodată. Asta pleda pentru casa-care-ar-fi-putut-exista. Dar ce părere ar fi avut Sharon despre înlocuirea acelui nesuferit edificiu cu geamănul lui identic?

Pe femeie a regăsit-o abia spre seară, în dormitor. Soarele trecuse de cealaltă parte a casei, totuşi prin ferestre pătrundea încă destulă lumină pentru ca obiectele ce existau aievea să fie văzute prin cele care ar fi putut exista – ca două imagini suprapuse pe aceeaşi fotografie. Năluca stătea pe marginea patului, învеşmântată într-o rochie întunecată, lungă, cu funde şi clape plasate bizar şi cu borduri albe împodobind tivul, manşetele şi decolteul. De sub faldurile fustei, ghetele ei zvelte, legate cu şireturi până la glezne, păreau să se uite pe furiş. Părul (negru şi el) îi era tuns ca al unui paj – cu excepţia faptului că la spate fusese ras, dezvăluindu-i linia gâtului, maxilarele şi urechile fără cercei. Nici îmbrăcămintea, nici părul ei nu respectau vreo modă care să i se fi părut cunoscută lui Ted. Iar chipul îi era acoperit de mâinile pline de pete ce ar fi putut fi de murdărie, de vopsea sau de sânge.

Femeia plângea.

Pentru o clipă, Ted a privit-o legănându-se încoace şi încolo; apoi, stânjenit de indiscreţia săvârşită fără de voie, şi-a apăsat degetul pe întrerupător, cufundând totul în întuneric. Când a aprins din nou lumina, camera era pustie şi pânze fantomatice de păianjen drapau stafia unui pat.

Pe urmă, Ted a continuat cu etichetarea mobilierului, dar, trebuie să v-o mărturisesc, nu-i stătea gândul la asta şi, probabil, a pus ceva etichete verzi în loc de etichete roşii. Ei, de ce să arunci un gazogen în stare perfectă? Şi poate, într-adevăr, a uitat să conecteze telefonul şi lumina electrică. Sau poate chiar îşi dorea să mai petreacă încă o noapte singur în întuneric.

Se afla în bucătărie când lumina zilei a pălit şi lanterna a scos la iveală o bucătărie fantomă. O chiuvetă, identică cu cea reală – dar înconjurată de găleţi, ciubere şi şiştare pline cu apă. Aceeaşi sobă electrică, dar pe peretele

din vest, şi una din cărămidă, veche, caraghioasă şi părând recent folosită. Ted a stins lumina, a cercetat peretele (da, memorase locul în care trebuia să se uite) şi a întrezărit contururile sobei. Fusese zidită cu mult timp în urmă. Era posibil ca Sharon să vrea să o refacă: cărămidă sumbră, suporturi pentru lemne, eventual şi un ibric de aramă într-un cârlig decorativ – totul de un pitoresc ce nu poate fi redat prin cuvinte.

Când a reaprins lanterna, masa din mijlocul bucătăriei era azvârlită într-o parte şi, o prelată acoperea dalele de lângă scurgerea din podea. Sub prelată se conturau două gurguie de câte un metru lungime. În timp ce se holba într-acolo, s-a simţit năpădit de o groază inexplicabilă; Mâna a prins să-i tremure, gura să i se usuce. A stins brusc lanterna şi n-a mai aprins-o decât după ce părăsise bucătăria.

Scara de serviciu era, chiar şi în timpul zilei, un cotlon întunecos. Neavând habar dacă cele văzute în lumina fantomatică se aflau într-adevăr acolo unde urma să-şi pună piciorul, Ted a urcat cum a putut. Ce vreţi, omul bâjbâia, lanterna nu-i era de nici un ajutor.

În capul scărilor a dat nas în nas cu femeia îmbrăcată cu aceleaşi cizme şi cu aceeaşi pantaloni pe care îi purta când o întâlnise prima oară. Acum stătea lângă fereastră, strângând în mână o arbaletă. Ted s-a oprit brusc, înmărmurit.

Ei, chipul ăla ar fi făcut orice bărbat să înmărmurească. Nu era vraja care trece uneori drept frumuseţe. Nu era eleganţă rafinată, cizelată cu migală, nu era o floare de seră. Era o faţă rotundă, cu gura largă, cu buze pline şi catifelate, cu obraji parcă mereu pregătiţi de râs, cu un nas scurt şi cu vârful în vânt. Sprâncenele erau groase şi nepensate şi pe unul din pomeţi se vedea o pată întunecată.

Dar, pentru Ted, ochii au fost momeala. Negri tăciune şi dârji, erau adânci ca două ape întunecate, ca două hăuri de durere şi de hotărâre. Nu erau în lacrimi, acum nu mai erau.

Neclintită ca un şoim, părea să planeze lângă fereastra deschisă, privind, aşteptând, cu o îngrijorare tristă pe chip, cu ochii fixând cu nesfârşită răbdare un punct din lumea de afară, unde lumina fantomatică nu reuşea să ajungă. Ted n-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Era ca înrădăcinat în spotul lanternei, la fel de imobil ca femeia, şi nu realiza că vremea continua să se scurgă.

Cât au aşteptat împreună? Măsuraţi timpul după oscilaţiile pendulului lui Foucault? Sau îl măsuraţi în bătăi de inimă? Doar timpul inimii e cel care contează. Doar timpul inimii curgea pentru femeie. Doar timpul inimii exista pentru Ted.

Pe neașteptate, calmă, ea a ridicat arbaleta către obraz și, o bătaie de inimă mai târziu, săgeata pornise. Femeia a urmărit-o, a zâmbit și s-a retras din fața ferestrei deschise.

Oameni buni, mă bucur că nu mi-a zâmbit mie! Săgeata o fi făcut, și ea, destul rău, dar rânjetul ăla putea ucide. Era zâmbetul șoimului, sau poate al șoarecelui pe care-l înhață șoimul. E o mare diferență între ele. Zâmbetul păsării de pradă e aproape prietenos, dar expresia dispreţuitoare a buzelor unui șoarece poate îngheța sângele în vine.

Femeia s-a întors și a trecut prin Ted. Înfiorat, el a păşit înapoi, ceea ce a fost o greșeală, fiindcă, după cum s-ar putea să vă aduceţi aminte, se afla în capul scărilor. S-a poticnit, a alunecat, a apucat strâns balustrada și a scăpat lanterna, care s-a rostogolit din treaptă-n treaptă. La jumătatea drumului, lumina fantomatică s-a stins.

Scara era întunecoasă! Acolo, între amiază și miezul nopţii nu era nici o deosebire. Prudent, Ted s-a lăsat în patru labe și a început să coboare cu spatele, oprindu-se pe fiecare treaptă ca să o pipăie cu mâinile, căutând lanterna. Inima îi bătea cu putere. Dacă se spărsese? Cum să rezolvi un puzzle după ce i-ai pierdut piesele?

Într-un târziu, tot bâjbâind, a dibuit lanterna într-un colţ al palierului unde scara dădea în bucătărie. A înșfăcat-o, i-a mângâiat întrerupătorul, a îndreptat-o spre perete și a răsuflat uşurat când a revăzut cercul de lumină palidă.

Numaidecât, doi copii au luat-o la sănătoasa în susul scărilor, râzând pe înfundate și făcându-și semne în tăcere, de parcă nişte mucoşi de trei ani ar fi fost capabili să uneltească! Ca și femeia, amândoi erau bruneţi și erau îmbrăcaţi aproape la fel, una cu fustă, celălalt cu pantaloni scurţi. Copiii au ieşit din raza lui vizuală, dar Ted nu s-a mişcat, era prea epuizat ca să-i urmărească.

În schimb, pe urmele lor venea, agale, femeia.

Oameni buni ce-ar fi să nu-i mai spunem „femeia”? Doar avea un nume. Merită un nume. Poate o chema Guinevere, poate Janey Sue. N-o să știm niciodată. S-o numim Betsy-cea-Dulce din Pike, care a făcut ceea ce trebuia, atunci când trebuia. Betsy nu era numele ei, dar o să ne fie de folos.

Ea zâmbea – din nou, sau încă, sau deja. Cine poate spune cum e corect, când timpul se transformase într-o harababură? Dar era un zâmbet indulgent, fără sclipirea de brici a celui aruncat pe deasupra arbaletei. Zâmbetul de acum scânteia ca soarele reflectat într-un lac liniştit, iar ea purta una din acele rochii lungi și ciudate, cu borduri ornamentale, iar pe fața și pe

mâinile ei nu se vedea nici o pată.

Ted a stins lumina şi a rămas singur în beznă. Prea multe imagini amestecate fără nici un dumnezeu! Avea nevoie de timp ca să le clasifice.

Asta fac savanţii în timpul lor liber. Încearcă să clasifice lucrurile. În cea de-a doua noapte, Ted, întins în patul cu baldachin cu ochii larg deschişi, răsucea pe toate părţile cele întrezărite, încercând să le găsească o explicaţie. Nu era obişnuit să gândească ordonat dar, privind înapoi, îşi putea aranja raţionamentele după ceva ce aducea a logică. În primul rând, fără fotoni, cine dracu' poate vedea ceva? În al doilea rând, el văzuse al naibii de multe în lumina aia fantomatică. În concluzie, avea de-a face cu o formă neobişnuită de foton – parafotonul. (Ei, nu e cazul să daţi vina pe mine. Ted a inventat cuvântul ăsta!) Parafotonii se infiltrau, cumva, dintr-un univers învecinat, iar lanterna era catalizatorul datorită căruia, cumva, deveneau perceptibili.

Cum se infiltrau parafotonii? Ce fel de catalizator era lanterna? Amănunte, oameni buni. Amănunte. Nu le lăsaţi să şubrezească bunătatea de teorie.

Nu cârtiţi, era teoria lui Ted. Cu toate că el o numea „ipoteză de lucru", ceea ce e modul savant de a spune că umbli pe bâjbâite.

Poate era o teorie corectă, poate că nu era – dar explica tot ceea ce văzuse.

Nu vă lăsaţi prostiţi. Nu explica nimic. Ce săgetase Betsy-cea-Dulce cu atât de multă satisfacţie răutăcioasă? Ce erau cele două gurguie mascate de prelată? De ce erau ferestrele acoperite cu scânduri şi vopsite în negru? Şi de ce plângea ea? Ei, era nevoie de mult mai multe explicaţii decât putea da o teorie despre nişte fotoni nenorociţi.

Poate că Ted ştia asta. Poate era tocmai motivul pentru care stătea treaz în toiul nopţii, motivul pentru care, după o ezitare de numai o clipă, a făcut lumina fantomatică să mătură dormitorul. Numiţi-o intuiţie, numiţi-o noroc chior. Numiţi-o chemare furişată prin fisura dintre lumi – dar Betsy era acolo, întinsă pe pat alături de el, şi lacrimile care şiroiau pe faţa ei udaseră pernele. O mai surprinsese o dată plângând şi bunacuviinţă îl făcuse să stingă lumina indiscretă. De data asta a zăbovit asupra imaginii, cu toate că era o violare mult mai gravă a intimităţii.

Betsy-cea-Dulce era despuiată ca adevărul gol-goluţ. Oameni buni, chipul ei îţi tăia răsuflarea, dar trupul te trăznea pur şi simplu. Ted nu putea stinge lumina, aşa cum nu se putea împiedica să respire – deşi gestul ăsta ar fi făcut ca toată întâmplarea să aibă un sfârşit mai fericit.

Trupul ei avea neastâmpărul oceanului – liniile lui curgeau cu graţie unduitoare. Sânii se sumeţeau ca nişte talazuri, pântecul era calm şi neted ca o lagună tropicală. Braţele erau marinari călărind valurile ce îi purtau către ţărm, navigând în volte înainte de a naufragia în golful plin de alge încâlcite ascuns între stâncile coapselor. O furtună se năştea – ochii îi erau izvor de ploaie, răsuflarea – suflu de vânt. Cine ştie ce nume şoptea briza strecurată printre buze? Rafalele au devenit mai puternice, talazurile mai înalte. Muşchii s-au încordat, spatele s-a arcuit, şoldurile au unduit, picioarele s-au încleştat. Gura s-a deschis într-un strigăt – poate de furie, poate de extaz, poate de furie şi de extaz deopotrivă.

Ted nu-i fusese niciodată necredincios lui Sharon. Nici măcar nu se gândise vreodată s-o înşele. Dar Ted dăduse de greu, acea apariţie îi sucise minţile, sper că îl înţelegeţi, chiar dacă îl dezaprobaţi. Nu era vorba de un adulter. La urma urmelor, Betsy nu era decât o fantasmă, o fantezie a parafotonilor. Ceea ce a făcut Ted fiind în pat alături de ea nu a fost o trădare.

Dar a lăsat lanterna aprinsă mult timp după aceea, şi asta a fost.

A doua zi, Ted a avut atâta prezenţă de spirit încât să conecteze locuinţa la utilităţile publice şi să rezerve un camion, şi atâta bun simţ încât să simtă o umbră de remuşcare. Femeia aceea avea un necaz – şi el se distrase. Ca penitenţă, s-a apucat din nou de aranjarea casei. Şi, imediat ce telefonul a devenit utilizabil, a sunat-o pe Sharon ca să-i spună că o iubea şi că-i ducea

dorul. Dar, pe măsură ce ziua înainta spre noapte, gândurile lui se împleteau din ce în ce mai mult în jurul femei fantasmă.

Până la urmă, şi-a spus că muncise prea mult pentru o singură zi şi a urcat scările către dormitor. Ei, nu se simţea deloc obosit când urca scările alea! Şi-a tras un scaun lângă pat şi, a stat acolo tot aprinzând şi stingând lanterna. Era la vânătoare.

De cele mai multe ori, lumina sepia nu dezvăluia nimic interesant. O cameră goală, abandonată, uneori cu pânze de păianjen. O dată, un maldăr de haine vechi pe duşumea. Altă dată, femeia se juca cu cei doi copii. Încă o dată, şi un bărbat se sprijinea în mâini de măsuţa de toaletă, adus de umeri şi cu capul plecat. Un tip normal, cu un început de burtă, cu liniile siluetei uşor rotunjite. Nu era un borţos nesătul de bere, dar nu era nici Adonis.

Din nou apariţia unei camere pustii. Apoi un copil căutând sub pat pe dibuite, trăgând afară o minge, alergând după ea prin încăpere. Iarăşi bărbatul, cu un pistol în mână, pândind în umbra ferestrei.

Din nou femeia. Stând în centrul camerei, descheindu-şi rochia lungă, de culoare deschisă, cu borduri întunecate. Ted a observat că rochia se încheia în faţă – sub clapele alea neobişnuite erau ascunşi nasturi mari, practici. Manşetele şi gulerul erau zdrenţuite, în două locuri, bordurile atârnau spânzurate de tiv. Ea se dezbrăca cu mişcări lente, ţeapănă, aproape smulgând nasturii. Liniile chipului ei apăreau drepte, neîndurătoare. Ted s-a oprit aici. Vânătorul îşi găsise prada.

La un moment dat, materialul trebuie să fi cedat. S-a desprins un tighel, sau un nasture, sau altceva. Era o rochie veche. Ce v-aţi închipuit? Pentru o clipă, ea s-a uitat la ruptură, apoi a tras de ţesătură cu ciudă, ca şi cum ar fi apăsat pe un trăgaci şi a sfâşiat-o de-a curmezişul. „Sfâşiindu-şi veşmintele” – asta e vechea expresie biblică, nu? A rupt ce mai rămăsese din rochie, mâneci, clini, pliseuri şi a aruncat bucăţile pe podea.

Nu s-a despuiat până la piele, şi-a păstrat ciorapii şi lenjeria, dar pentru Ted a fost de ajuns. Dacă altceva nu-l convinsese că zărea o lume care nu existase şi care nu avea să existe niciodată, lenjeria aia a făcut-o. Simplă, practică, dar nesemănând cu nimic din ceea ce văzuse până atunci. Pantalonaşi largi, având în loc de tur o apărătoare, o fâşie ce trecea printre coapse pentru a se lega la spate. Un sutien format din două eşarfe identice şi dintr-o bavetă atârnată de vârf şi fixată cu noduri. Efectul general era bizar – jumătate victorian, jumătate secretul Victoriei.

Ea a traversat camera, arătând a nălucă mai mult ca niciodată. Frumoasă, vulnerabilă, inaccesibilă; chinuită de o suferinţă fără nume – exista

ceva mai potrivit pentru a stârni simpatia sau dorinţa nestăvilită? Ted s-a lăsat prins. Chiar a întins mâna spre umărul ei. Nu ştiu la ce se aştepta. Zidurile celor două universuri au unduit între ei. Atingerea lui a fost imaterială. N-a fost nici măcar o adiere.

Ei, cine-i aici stafia? Betsy sau Ted?

Dar, când mâna lui a atins curba sclipindă a umărului ei, ea s-a răsucit brusc – cu buzele întredeschise, cu ochii măriţi – şi a scos un cuţit.

Oameni buni, ăla zic şi eu cuţit! Nu vorbesc despre genul de briceag sclifosit cu care vă cojiţi merele sau vă dichisiţi unghiile. Vorbesc despre un colţ încovoiat, cu muchii ascuţite. Un cuţit care spintecă şi rana nu se mai închide niciodată. Un cuţit care te face să sângerezi numai privindu-l.

În mod sigur Ted gândea astfel, căci a sărit într-o parte exact aşa cum v-aţi imaginat. Ştia că acel cuţit nu-l putea atinge, ştia că femeia nu-l putea vedea. Dar de ce să rişte? Numai masculii aroganţi susţin că femeilor le place să fie spionate de bărbaţi, iar ea ţinea cuţitul ăla, ca şi cum s-ar fi şi priceput să-l folosească.

Cu agilitatea unei pisici, femeia s-a repezit în bezna din afara razei lanternei. Când Ted a regăsit-o, era ghemuită după uşa dormitorului, scrutând coridorul cu privirea şi ferind lama cuţitului de lumină.

Ia staţi o clipă! Să ne întoarcem puţin în urmă. Betsy-cea-Dulce se despuiase până la chiloţi, şi lenjeria aia nu făcea o treabă prea bună dacă era vorba să o ascundă, căci îi dezvăluia arsenalul. Şi unde stătea la pândă (that shiv)? E o întrebare încuietoare, aveţi dreptate. Dar, oameni buni, n-am putea să-i lăsăm şi ei nişte secrete?

Ted a aşteptat, fără să-şi poată controla respiraţia şuierătoare, până când, încet, femeia s-a destins şi a plecat din cadrul uşii. Nu. A plecat de acolo, dar nu s-a destins deloc, deşi cuţitul a dispărut. Din nou lângă măsuţa de toaletă, şi-a tras pe ea o cămaşă largă şi nişte pantaloni.

Ted şi-a reluat vânătoarea. Ei, el ştia ce căuta, şi ar trebui s-o ştiţi şi voi. A tot pâlpâit lumina aia până ce a dat peste o altă scenă pe placul său: bărbatul şi femeia, în pat, făcând dragoste. Ted a tras scaunul puţin mai încolo şi s-a instalat în el, legănând lanterna în mâna stângă.

Ei, nu-l judecaţi prea aspru pe bătrânul Ted. Nu voi aţi fost acolo şi motivele lui nu mai contează. Toată povestea era suprarealistă, iar femeia – nu mai substanţială decât o fotografie. Prin ce se deosebea ceea ce făcea el de contemplarea unei reviste sexi sau de vizionarea unui film porno? Ted nu dezlegase încă misterul dar, în mintea lui, femeia se transformase, pe nesimţite, din „fenomen” în „obiect sexual”. Era un progres, un anumit fel de progres.

Acţiunea urmărită de Ted se desfăşura lent, cu prudenţă. Cei doi erau îmbrăcaţi, nu-şi scoseseră decât apărătorile. Rochia lungă şi brodată a lui Betsy-cea-Dulce era suflecată până în talie, dezgolindu-i curba îmbietoare a şoldurilor şi a coapselor. Bărbatul era întins deasupra ei. Ridicându-se şi coborând când ea unduia către el. Picioarele ei dansau, mângâindu-l cu călcâiele. Buzele ei erau întredeschise şi, când bărbatul nu le astupa cu ale lui, se mişcau de parcă ar fi vorbit sau ar fi strigat. Sunetele nu se auzeau, aşa că Ted trebuia să le adauge la cele văzute folosindu-şi propria imaginaţie.

Dar, ca şi ei, şi el a făcut o treabă bună. Şi a terminat înaintea lor.

Ei bine, scena era destul de erotică, recunosc – dacă nu ţinem cont de pistoalele pe care fiecare dintre ei le strângea în mâna dreaptă. Nu le-au dat drumul nici măcar pentru o clipă şi nici măcar pentru o clipă nu şi-au închis ochii. Dacă Ted n-ar fi fost atât de captivat de mişcările lor, ar fi observat şi ar fi meditat asupra acestui mic amănunt.

Uite ce e, ceea ce făcea el nu era totuna cu a trage cu ochiul în dormitorul altcuiva. Era dormitorul lui, şi femeia nu era reală. Era cineva care nu existase şi, probabil, nu avea să existe niciodată. Dar Ted se simţea suficient de stânjenit ca să stingă lanterna şi ca să nu o mai aprindă înainte de a părăsi camera, ca să-şi găsească drumul spre bucătărie. Acum ştia că structura casei era aceeaşi şi în lumina fantomatică, dar îşi făcea încă probleme când era vorba de poziţia mobilelor.

În bucătărie a regăsit bărbatul şi femeia. Ea purta o rochie de culoare închisă, el – haine grosolane de lucru. Ai fi crezut că avea de gând să muncească în grădină – dacă nu ar fi fost bandulierele încrucişate şi carabina care îi atârna de umăr. Cei doi şi-au încleştat mâinile şi s-au sărutat de parcă n-ar fi sperat să apuce ziua de mâine. Apoi – probabil se auzise o bătaie în uşa bucătăriei – femeia a lăsat încă trei bărbaţi să intre în casă.

Îi ştiţi pe cei trei. Poştaşul, băcanul, şoferul de camion de după colţ. Oameni obişnuiţi. Toţi erau echipaţi ca pentru o expediţie de vânătoare. Şepci trase pe ochi, cartuşe îndesate în buzunare, banduliere, centuri cu pistoale. O armă de vânătoare. Un arc. O arbaletă caraghioasă, ca cea pe care o văzuse folosită de femeie. Toţi păreau nervoşi şi înspăimântaţi, dar plini de hotărâre. Ei, dacă aia era o expediţie de vânătoare, eu sunt popă!

Şi-au strâns mâinile şi au ieşit grăbiţi, dispărând dincolo de uşă. Bărbatul – bărbatul ei? – era ultimul. El şi femeia şi-au mângâiat, scurt, obrajii, şi ea a rămas singură. A tras la loc zăvorul solid, apoi, întorcându-se, s-a rezemat cu spatele de uşă. După o clipă, s-a îndepărtat, cu paşi mari, ştergându-şi ochii cu dosul palmei. Gestul i-a lăsat o pată pe obraz.

Ted s-a întrebat cum îşi închipuia ea că o să i se întoarcă bărbatul înăuntru, uşa fiind ferecată cu zăvorul ăla imens şi zornăitor. După care s-a îndreptat spre partea din faţă a casei, unde şi-a lăsat lanterna să măture salonul. Lângă fereastră se zărea un pian. Sau poate era un clavecin. Imaginea era mult mai neclară decât celelalte. Femeia, o nălucă vizibilă doar pe jumătate, îmbrăcată într-un costum din două piese, din ţesătură uşoară, de vară, stătea la claviatură. Cei doi copii cântau. (În fine, gurile lor erau deschise. Numiţi asta cum credeţi de cuviinţă.) De pe un scaun aflat în partea cealaltă a camerei, bărbatul îi privea, cu un zâmbet mulţumit, de câte ori îşi ridica ochii de pe ziarul pe care îl citea. O scenă mai fericită, una mai veche, probabil – ceea ce ar fi explicat de ce era atât de ştearsă. Bărbatul a vorbit. Privirea femeii a părăsit claviatura şi mâna lui a arătat ziarul. Dar ea s-a încruntat şi, cu o mişcare a capului, i-a atras atenţia că erau copiii de faţă.

Ted s-a crispat, a stins şi a reaprins lumina – şi s-a pomenit în salonul pustiu, cu ferestrele acoperite cu scânduri. Nici urmă de clavecin şi de copiii care cântau. Orice muzică ar fi răsunat vreodată în încăperea aceea amuţise de mult. Brusc, Ted a luat-o la goană spre uşa principală. Poate a avut impresia că zidurile se strângeau în jurul lui. Poate, îndopat cu o imagine după alta, ca o gâscă de Crăciun, simţea nevoia să se îndepărteze ca să poată cugeta în linişte.

Afară, noaptea nu era deplină. Ca întotdeauna în partea aceea a oraşului. Întunericul se refugiase în piscinele risipite ici şi colo, la colţurile caselor, în spatele tufişurilor, în rănile negre care erau umbrele stâlpilor de telegraf, întunericul ciopârtit de felinare şi de luminile ferestrelor. În dreapta, dincolo de clădiri, strălucea cupola de lumini a centrului comercial. În stânga, la două blocuri distanţă, aleea din spatele copacilor era un zid de neon irizat. În lumea asta sunt locuri unde noaptea nu cade cu adevărat decât în adâncul inimilor.

Ce şanse avea lumina lanternei? Ted a făcut-o să danseze deasupra verandei, a aţintit-o asupra vechilor conace ce încadrau Pennyworth House, apoi a încercat să o plimbe pe suprafaţa caselor de pe partea cealaltă a străzii şi nu a reuşit să capete nimic mai bun decât vaga impresie că zărea o imagine dublă.

De-a lungul verandei se înşirau tufişuri, Ted a mers pe lângă ele aplecându-se asupră-le, privind frunzele ce fremătau în vânt, ascultând şoaptele brizei. Poate se gândea la femeia, goală şi înlăcrimată în pat, alături de el. La sânii ei catifelaţi şi obraznici, la coapsele ei îmbietor depărtate, la buzele ei întredeschise, flămânde, la degetele ei mângâindu-şi

iubitul. Sau poate se gândea doar la imposibilitatea lui de a o atinge, de a o consola. Poate că, atunci, el i-a găsit un nume. Cine ştie? Probabil nu numele ales de noi, nu Betsy-cea-Dulce, dar un nume, orice nume. Numele ne umanizează.

Ea era o fantasmă ce colinda casa – ca un vis uitat. Exista o explicaţie ştiinţifică plauzibilă. Dacă accepţi existenţa universurilor paralele, poţi explica orice. Dar ea era o nălucă. Asta era durerea.

Şi totuşi, nu era doar o nălucă. Curiozitatea lui Ted schimbase totul. Nu mai era vorba de parafotoni, ci de ceea ce i se întâmplase, sau avea să i se întâmple, sau i s-ar fi putut întâmpla lui Betsy-cea-Dulce. Din ce tragedie făceau parte acele viziuni scurte şi învălmăşite? Ei, dacă e suficientă intersecţia efemeră a două dimensiuni pentru a înnoda o relaţie, cine suntem noi ca să strâmbăm din nas? Betsy fusese o nălucă: acum era o femeie.

Ted a rămas mult timp aşa, ascultând foşnetele. Dar nimeni nu ştie ce i-a povestit briza.

În sfârşit, o idee conturată cu întârziere l-a făcut să aţintească lumina spre spaţiul întunecat dintre tufişurile tremurânde şi verandă. Murdărie, crenguţe rupte, frunze şi, printre ele, o duzină de urme de grapă. Urme ciudate, de parcă cineva desculţ s-ar fi plimbat în vârful degetelor. Duceau către dreapta, iar el le-a urmat ocolind ultimul tufiş şi ieşind apoi din beznă în umbra palidă a unui hicori înalt din curtea din faţă. Tufişul a foşnit – dar chiar fusese vântul? Ted s-a dus spre colţul verandei ca să poată vedea mai bine.

Cineva se ghemuise acolo. O femeie? O femeie, o dovedea părul lung, revărsat. O femeie, strigau şoldurile ostentative. Dar părul era încâlcit şi înfoiat ca o cunună, iar pielea soioasă era un tatuaj din zgârieturi şi cicatrici. Era ghemuită, acoperind ceva mic şi nemişcat. Mâna lui Ted a tremurat. Femeia aia era Betsy-cea-Dulce, decăzută într-un ultim moment funest? Nu ştia de ce, dar nu putea crede asta. A potrivit lumina exact pe chipul creaturii ghemuite.

Femeia s-a întors şi şi-a acoperit ochii cu amândouă braţele. O, da, era o femeie, sau cel puţin o femelă. Sânii erau mici şi tari, iar împletitura de blană de la vintre era inconfundabilă. Ted a coborât lumina cu o fracţiune de inch şi ea şi-a lăsat braţele să cadă şi a mârâit. În penumbră, ochii îi străluceau ca nişte tăciuni aprinşi. Era absurd, dar părea să aibă unghii lungi, lăcuite. Şi, la fel de absurd pentru o astfel de creatură, părea să fie şi rujată. Surprins, Ted a încremenit pentru o fracţiune de secundă, iar ea a sărit!

A sărit părând să treacă dincolo de fundal, de parcă universul ar fi ex-

clus-o din pacea acelei nopţi. Mai târziu, în pat, ochii lui Ted au refuzat să se închidă. Ei bine, era destul de speriat ca să-şi ude pantalonii; voi când aţi păţit asta ultima dată? Însăşi ţesătura spaţiului se bombase, s-ar fi putut chiar să existe, pe zidurile universului, urme de gheare.

Ce vorbe sunt astea? Cât de şubred şi cât de crăpat era universul ăla, dacă puteai să-i mişti zidurile, să le îndepărtezi, şi să le strângi la loc? Şi ce fusese arătarea aia? Ted o zărise doar pentru o clipă, o clipă ce ar fi meritat să fie imortalizată, dar el a rămas multă vreme treaz, încercând să o uite.

Dihania păşea pe rotulele crescute atât de lungi încât călcâiul devenise un soi de al doilea genunchi, întors cu faţa către spate. Gândiţi-vă ce sărituri aţi putea face dacă aţi avea picioarele ca nişte pârghii compuse! (Să vă gândiţi la asta? Dar tocmai aţi văzut-o. Da, aţi putea sări în universul de alături, dacă aşa ceva ar fi posibil.) Un bust îngust, păr doar sub braţe, la vintre şi încă puţin şi aspru pe labele din spate. Un chip fără sprâncene, împodobit de un păr ca o coamă de leu. Unghiile alea erau gheare, nu era ojă ceea ce le făcea aşa întunecate, nu era ruj roşul din jurul gurii şi nu ruj îi picura de pe caninii lungi.

Oameni buni, creatura aia era inumană, dar aţi putut sesiza umanul din ea. Era ceea ce ar fi putut deveni oamenii dacă leii n-ar fi existat. Sau poate era ceea ce oamenii ar putea deveni: rezultatul cumplit al unui experiment

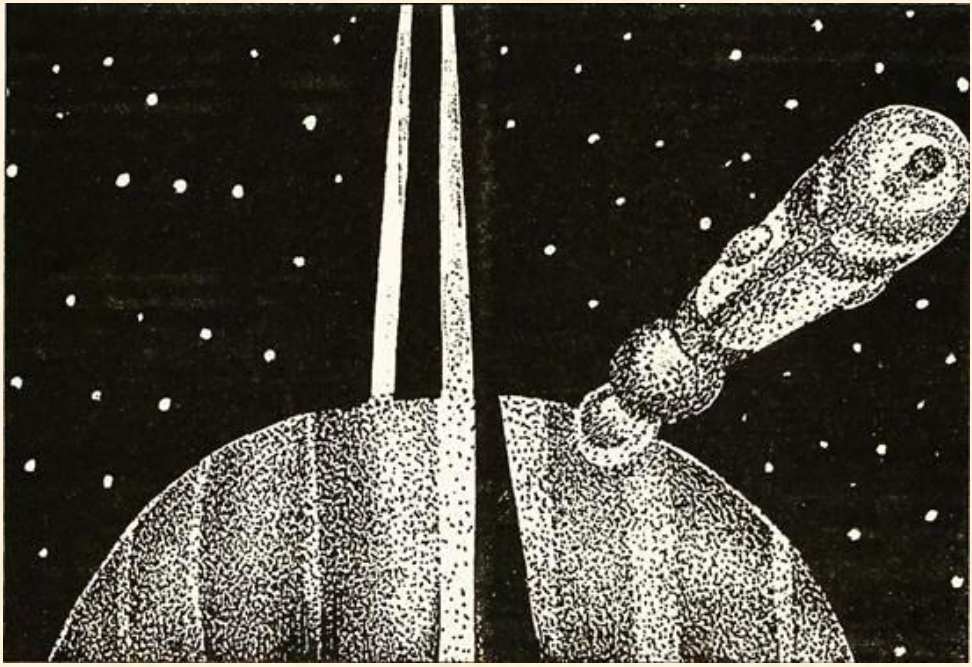

genetic scăpat de sub control; sau (încă şi mai cumplit) rezultatul unui experiment genetic reuşit.

Numiţi-o homo-leonis. Numiţi-o săltătorul. Daţi-i orice afurisit de nume vă place. Ted şi-a amintit cum se joacă copiii de-a v-aţi ascunselea. S-a gândit că există locuri în care nu trebuie să te ascunzi, fiindcă altceva s-ar putea să se fi ascuns acolo înaintea ta. Şi a început să tremure, deşi era o noapte de aprilie neobişnuit de caldă.

Camionul rezervat a sosit a doua zi, şi Ted s-a lăsat furat de detaliile legate de încărcare, l-a călăuzit pe cei trei muncitori prin casă, arătându-le tot ce marcase ca trebuind să fie luat de acolo. Erau doi bărbaţi zdraveni, în cămăşi fără mâneci, purtând pe spate curele suport, şi o femeie scundă şi îndesată, arătând de parcă îndârjirea i-ar fi putut suplini lipsa de înălţime. Poate că pe Ted îl liniştea prezenţa lor. Puternici, eficienţi şi bine dispuşi, au cărat toate lucrurile pe veranda din faţă, apoi pe şosea, unde le-au aşezat, în siguranţă, în camion. (Femeia a pus gazogenul în cabină, sub scaunul de lângă şofer. Ei, de ce să arunci un gazogen în stare perfectă?)

După ce au terminat, au urmat ritualul de înmânare şi de semnare a facturilor de transport şi cel al strângerilor de mână, şi Ted a fost gata să-i lase să ia lanterna cu ei. Pagubă-n ciuperci! I-a privit plecând, dar în ultimul moment, a alergat după ei şi le-a cerut-o înapoi. S-a întors în casă legănând-o în braţe ca pe un prunc. S-ar fi putut să nu fie sigur dacă dorea s-o mai aprindă vreodată, dar îşi păstra libertatea de a alege.

Oameni buni, cel mai rău este când nu ştii. Teroarea încolţeşte între sugestie şi confirmare, se hrăneşte cu incertitudine, creşte cu închipuiri. În spatele uşii poate fi o femeie frumoasă sau un tigru şi, în ambele cazuri, simţi o uşurare când uşa se deschide.

În restul zilei, Ted a cărat lanterna după el în timp ce încheia pregătirea casei pentru sosirea furgonului cu bagaje. Nu a abandonat-o nici seara, în timp ce-şi încropea o cină rece, frugală. A luat-o cu el şi în pat. De vreo şase ori şi-a plimbat degetul pe deasupra întrerupătorului fără să-l aşeze, dar, oameni buni, până la urmă nu s-a putut abţine să nu o aprindă din nou, aşa cum nu se putea abţine să respire.

Un flash: un dormitor părăsit. Al doilea flash: O cameră complet mobilată, cu un covor pe care nu-l mai observase niciodată până atunci. Încă o încercare şi gata. Nu e bine să forţezi norocul, n-am dreptate? Nu spun ce ar putea sări la tine.

Nu spun. A treia încercare a dezvăluit-o pe Bestsy-cea-Dulce, din nou în pat, alături de el, înfăşurată în îmbrăcămintea de noapte, jumătate pijama, jumătate sac. Privea fix baldachinul, cu faţa crispată de îngrijorare. Nu era

nici tristeţea de neconsolat pe care i-o văzuse mai înainte, nu era nici satisfacţia rece a femeii cu arbaleta, nu era nici neştirbita încântare cu care urmărise copiii pe scări, către bucătărie. Probabil că tocmai atunci începea să simtă viermele îngrijorării pătrunzându-i în suflet, probabil că bucuria nu-i fusese încă surghiunită printre amintiri.

O mână s-a întins şi a dezmierdat-o, alunecându-i de la umăr către pântec, şi femeia s-a întors către Ted. Şocat, a priceput brusc că bărbatul trebuia să fi fost întins exact în locul lui. A fixat lanterna într-o cavitate din căpătâiul sculptat al patului, astfel încât lumina să-l cuprindă pe el însuşi. Trupul lui era transparent; în lumea femeii el nu era nici măcar o umbră. Lipsit de substanţă, devenise o nălucă mulţumindu-se să imite mişcările pe care le observa.

Bărbatul era tandru şi blând, de parcă ar fi dorit să ofere mai degrabă alinare decât plăcere: cu toate acestea ceva îi trăda inconfundabila grabă. O mişcare rapidă, experimentată a încheieturii şi şireturile veşmântului de deasupra s-au desfăcut, lăsând la vedere lenjeria stranie a femeii, cu clapele şi panglicile ei. Panglicile erau legate cu noduri ce ar fi adus un marinar în culmea încântării: cine ştie? – poate în lumea ei înnodatul devenise un fel de artă. Un simplu nod pătrat, asta era uşor; pentru degetele pe care Ted şi le închipuia ale lui a fost o bagatelă. Dar gurile de ştiucă, şi nodurile lungi de împreunare, şi cele de cârlig simplu? Iar altul, cel mai important, era însuşi nodul gordian!

Nu credeţi toate astea! Betsy-cea-Dulce se ferecase cu noduri şi cu funde. Cu şireturi care se dezlegau singure. Pentru că nu numai degetele bărbatului trăgeau de capete. Femeia nu era singura care avea nevoie de alinare, şi bărbatul nu era singurul care o oferea.

Totul era vizual, desigur. Ted nu putea gusta mierea buzelor ei, nu-i putea savura parfumul de mosc al trupului înfierbântat de dorinţă. Nu-i putea auzi şoaptele mângâietoare. Nu putea simţi nici căldura pielii ei catifelate, nici învăluirea umed mătăsoasă a dragostei ei. Nici o atingere, pentru asta trebuia să-şi ofere el însuşi un surogat. Un biet surogat, dar a făcut dragoste cu ea în acel mod înspăimântător de straniu aşa, lipsit de toate celelalte simţuri, mulţumindu-se cu puţinul pe care îl avea.

Dacă daţi bobârnace unei cărţi, tot deschizând-o la întâmplare, mai devreme sau mai târziu tot veţi găsi şi ultima pagină. Lanterna îi dezvăluia lui Ted scene de pe un segment tangent la un spaţiu-timp cu care se afla în concordanţă. În funcţie de noroc, sau de diferenţele infinitezimale dintre condiţiile iniţiale, lumina cădea asupra unui moment din lungul acelui segment temporal. Însă teoria haosului şi tipologia diferenţială, ca şi conti-

nuitatea locală şi metrică, sunt ultimele lucruri care contează aici. Inventaţi orice explicaţie doriţi.

Iar pe mine lăsaţi-mă să vă povestesc ultimul capitol.

Să începem cu femeia. Să începem cu Betsy-cea-Dulce, prăbuşită cu spatele pe duşumeaua coridorului strângând într-o mână o arbaletă descărcată, cu jacheta ei de pânză grosolană sfâşiată de trei dâre pornind de pe un umăr şi prelungindu-se de-a curmezişul trunchiului. Să începem cu sângele prelins, ca nişte lacrimi, printre rupturi şi cu respiraţia ei chinuită în timp ce, încet, se sălta în picioare. S-a clătinat şi s-a rezemat de perete, dar, să fiu al naibii! a ridicat arbaleta aia şi a potrivit o altă săgeată înainte de a-şi lăsa mâna să pipăie rana! Cum ai putea să nu iubeşti o astfel de femeie?

Să începem cu femeia, dar să ne uităm pe acelaşi hol, ceva mai încolo, la trupul schimonosit de lângă scara principală. Un exemplar superb de homo-leonis, nu vi se pare? Sigur, săltătorii ăia sunt ucigaşi. Umanoizi au fost întotdeauna în topul animalelor de pradă, iar specia lor e una de prădători specializaţi. Trebuie să le admirăm gratia şi forţa, liniile puternice, unduitoare. Coapsele ca nişte pistoane, ghearele ca nişte cuie de zece penny. Chiar şi moartă creatura era înspăimântătoare. Să le admirăm şi ochii pe care norocul i-a ajustat pentru a zări luminile altor lumi. Poate că nu e cine ştie ce ispravă să-ţi croieşti drum cu ghearele dintr-un univers în altul. Universurile sunt firave, saci de hârtie. Presupun că aţi reuşi s-o faceţi şi voi, însă numai dacă aţi fi în stare să vedeţi pe unde trebuie să pătrundeţi.

Betsy-cea-Dulce s-a întors în dormitor unde, a observat Ted, îşi mutase şi arsenalul. Indiferent ce fel de joc de-a şoarecele şi pisica s-ar fi derulat acolo – şi oricâte victorii ar fi câştigat şoarecii – acum era, fără îndoială, gata să se termine. Pentru ea era sfârşitul şi ea ştia asta. Ted a citit-o în ochii ei.

N-a putut îndura s-o vadă murind. A stins lanterna şi a aprins-o din nou, căutând o scenă mai timpurie, mai fericită.

Ei, îl credeţi pe Ted un căcăcios? Credeţi într-adevăr că o putea lăsa să moară singură? Poate că nu avea cum să intervină, dar putea fi acolo. Toţi muşchii lui erau încordaţi, fiecare dintre celulele lui era în alertă, însă tot ce putea face era să stea şi să privească. Betsy-cea-Dulce îşi pierduse speranţele – îşi pierduse copiii, bărbatul, vecinii, gândurile care îi spuneau că ea una ar fi putut să scape –, dar nu şi expresia triumfător-disprețuitoare a buzelor. Ted nu o putea ajuta, şi a plâns de ciudă. E mai cumplit să fii neajutorat decât să fii lipsit de speranţe.

Oameni buni, leii vânează în haite.

Şi, în timp ce îl priviţi pe cel aflat în faţă, ceilalţi vă înconjoară fără să îi puteţi vedea. Sunt de partea cealaltă a zidului.

Spaţiul a licărit şi s-a sfâşiat. S-a bombat, şi fundalul s-a deformat în mod ciudat, ca privit printr-o lentilă ochi-de-peşte. Pentru o clipă, au fost două uşi, au fost două măsuţe de toaletă lângă doi pereţi. Apoi, brăzdată de gheare ca de fier, umflătura a explodat şi spaţiul-timp s-a despicat, de parcă cineva ar fi tras draperiile.

Trebuie să se fi auzit un zgomot. Ei, nu poţi să sfâşii zidurile universului şi să te aştepţi ca asta să se întâmple în linişte. Betsy-cea Dulce s-a răsucit, şi-a potrivit arbaleta pe umăr, a ochit şi a tras cu repeziciune.

Homo-leonis este humanoid. Străpungeţi-i carotida cu vârful ascuţit ca briciul al unei săgeţi şi îşi dă duhul la fel de repede ca unul dintre noi. Dar e agil şi nu e singur.

Al doilea vânător tocmai trecea prin poartă, sărind peste corpul celui deja căzut. Oh, ăla da salt! Direct şi precis, cu ghearele ţintind gâtul prăzii.

Direct şi precis? Nu cu acea cumplită lumină fantomatică în ochii lui, orbindu-l. A dat greş. Ceea ce nu se poate spune despre Betsy. Ei, homo-leonis nu era singurul vânător din camera aia! De-a lungul vremilor, homo-sapiens o fi fost cum o fi fost – dar nu a fost niciodată şoarece!

Betsy a aruncat a doua arbaletă. Nu avea timp s-o reîncarce. A înhăţat o carabină. Cu percutor, dar cu o încărcătură ce ar fi dat gata un leu. Uluiţi, săltătorii îşi apărau ochii de o strălucire venind de niciunde. Ted le-a scăldat feţele în lumina fantomatică în timp ce ei se înghesuiau în ruptura spaţiului. Ochii lor, sensibili la acea lumină paranormală, radiau ca tăciunii stârniţi de vânt. Trăgaci. Foc. Trăgaci. Foc. Trăgaci. Foc.

Fusese un încărcător cu trei cartuşe. Carabina a căzut lângă arbalete şi Betsy a înşfăcat pistolul gata încărcat de pe măsuţa de toaletă. A irosit un glonţ pentru un săltător căzut, care mişca încă. Apoi a început să tragă, metodic, în haită.

Poate că săltătorii nu erau foarte inteligenţi, dar nu erau proşti. O a doua crăpătură s-a căscat. Prin ea, Ted a întrezărit a treia versiune a dormitorului: zgâriat, zdrobit, degradat de capriciile vremii, cu zdrenţe de umbră şi lumină ce trădau lipsa unei părţi a acoperişului. De când vagabonda homo-leonis prin acel univers?

Doi săltători au dat buzna, câte unul prin fiecare ruptură. Ted a urlat, a ales unul şi l-a orbit.

Celălalt a înhăţat-o pe Betsy. Cât ai clipi. Aţâţate, creaturile alea erau atât de iuţi încât ochiul nu le mai sesiza saltul. A aterizat exact pe Betsy, a trântit-o pe duşumea – gheare şi colţi, o dată, de două, de trei ori – şi nimic

n-a mai mişcat.

O droaie de alţi vânători s-au înghesuit în dormitor. Agitaţi, ţopăiau mărunt în jurul trupului prăvălit cu faţa în jos. Gurile li se deschideau slobozind miorlăituri pe care Ted nu le putea auzi. Ce aşteptau? Ca cel care ucisese să împartă prada? Haita avea legile ei? Bunele Maniere ale Domnişoarei Carnivore? Până la urmă, unul şi-a pierdut răbdarea, s-a apropiat şi l-a înghiontit pe învingător cu piciorul.

Şi învingătorul s-a rostogolit de pe Betsy-cea-Dulce; avea un cuţit enorm înfipt în inimă.

Oameni buni, Ted a izbucnit în râs. Ar fi vrut să danseze, celebrând astfel ultima ei victorie, însă a stins lanterna, o dată pentru totdeauna. Orice ar fi făcut acum n-o mai putea ajuta pe Betsy-cea-Dulce şi în nici un caz n-ar fi putut suporta să privească festinul.

În afară de asta, săltătorii începuseră să se uite chiorâş în direcţia lui.

Desigur, dacă ar fi încercat din nou probabil ar fi regăsit-o pe Betsy, vie şi nevătămată, într-un chip anterior. Poate jucându-se cu copii. Poate făcând dragoste cu bărbatul. Poate, dacă ar fi aţintit cumva lumina în josul timpului, ar fi revăzut-o în licărirea palidă a unei lumi spre care săltătorii încă nu găsiseră drumul. Dar n-a făcut-o. N-a putut. A coborât scările către subsol şi a agăţat lanterna exact acolo unde atârna când o descoperise. Apoi a închis uşa, a încuiat-o chiar, şi s-a îndepărtat de ea pentru totdeauna.

Bineînţeles. Sharon a refuzat să se mute în casa aia. Agentul imobiliar şi reprezentantul proprietarului au protestat, argumentând că încheiaseră deja o afacere şi că ea nu avea de ales. Le părea foarte rău, dar un contract rămâne un contract. Presa vedea lucrurile în mod diferit şi a făcut mare vâlvă în jurul poveştii – apreciind că merita. Şi, oameni buni, a meritat din plin! Chiar ofiţerii de poliţie au apărut la televizor şi au afirmat că nu s-ar fi mutat nici în ruptul capului într-o casă în care partenerul lor de viaţă ar fi fost ucis, mai ales dacă ei înşişi ar fi descoperit cadavrul. Sharon era sub tratament, încercând să-şi uite durerea, iar încăpăţânarea vânzătorului nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile pentru ea şi pentru fiul ei. În cele din urmă, partea adversă a înghiţit găluşca şi a renunţat la contract. Casa nu a mai fost vândută niciodată.

Poveştile despre crimă au circulat mult timp după aceea. Erau în ziarele de senzaţie şi oamenii le comentau, surexcitaţi, în parcări şi în jurul pompelor de benzină. Autoîndreptăţita trăncăneală – uneori despre decăderea morală, alteori despre injustiţia socială. Vânzătorii de încuietori şi de siste-

me de securitate au avut o perioadă prosperă, iar nişte cetăţeni vigilenţi au ciomăgit câţiva indivizi care, deşi nu tocmai inocenţi, nu aveau nimic de-a face cu ceea ce i se întâmplase lui Ted. Unii presupuneau că o gaşcă de drogaţi folosise casa pustie drept ascunzătoare. Alţii spuneau că fusese o ceartă la o orgie sadomasochistă. Alţii, că era vorba de satanişti, fiindcă circula zvonul că trupul fusese mutilat şi parţial mâncat. Sharon nu a povestit niciodată ce a văzut când a intrat în casă. Aşa că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat.

Oh, Ted ştiuse. Oameni buni, atunci când aţintise lumina asupra acelor feţe sălbatice, Ted ştiuse că ar putea sfârşi cum sfârşise. Aşadar, atunci când vărsaţi un strop de vin pentru sufletul lui Betsy, sau cum o fi chemat-o de fapt, vărsaţi unul şi pentru sufletul lui Ted, sau cum l-o fi chemat de fapt, fiindcă el ar fi putut să stea deoparte, fără să ridice nici măcar un afurisit de deget.

Câteodată, când o anumită lumină cade dintr-un unghi aparte, umbrele altor lumi ne joacă în faţa ochilor. Poate e doar o festă pe care ne-o face lumina, o formă necunoscută de polarizare. Poate e un soi de rezonanţă cuantică între lumi învecinate. Poate se infiltrează parafotonii din lumea de alături.

Nu se ştie ce înseamnă aceste apariţii, de ce le zărim uneori. De fapt, fiecare dintre noi stă în centrul propriului său univers şi întrevede, prin pereţi ecranaţi, imaginile neclare ale celorlalţi. Oare acei pereţi sunt reali, sau sunt doar o iluzie zămislită de propria noastră orbire? Dacă ne proiectăm destul de mult în afară, îi putem atinge pe ceilalţi, fie şi numai pentru scurt timp. Ted a reuşit. Ted a găsit calea.

Din păcate, găsind-o, le-a dezvăluit săltătorilor poziţia universului următor. Câţiva sunt în lumea voastră acum – şi vor pătrunde şi alţii, tot mai mulţi. Nu o să vă placă.

Traducerea:
Ana-Veronica Mircea